

ikke tro, det er muligt, at vi kunne være istand til at skabe en Flaade, der er overlegen tilføjs, at det vilde medføre saa enorme Udgifter, at det kan det lille Danmark ikke taale, og at en Uddannelse af 8—9,000 Mand tilføjs om Aaret vilde koste det Halvtredie til Tredobbelte af, hvad der nu anvendes paa Hær og Flaade. Det ærede Medlem mente derfor, at vi ikke kunde lægge Hovedvægten paa Flaaden, men at vi maatte søge at finde det rette Forhold mellem, hvad vi skulle gjøre for Hæren og Flaaden, og det Forhold, der dengang var foreslaaet i det forelagte Forslag, kunde det ærede Medlem i det Hele give sin Tilslutning, men iøvrigt tilføjer han, at Spørgsmaalet, om Fordelingen bør gaa lidt mere til den ene eller anden Side, kan gøres til Gjenstand for nærmere Forhandling. Jeg forbigaar at omtale de Bemærkninger, det ærede Medlem særlig rettede til mig angaaende den daværende Hærs Bestaffenhed, men med Hensyn til, hvad Vel man skulde gaa ved Revisionen, slaar det ærede Medlem fast, at vi kunne blive staaende ved det Bestaaende og søge at afhjælpe Manglerne ved det. Det ærede Medlem vender sig derpaa til Forsvarsplanen — det er den samme, der nu er forelagt — den indeholder ikke Andet, ikke Mere eller Mindre, og lover heller ikke Mere. Der var udtalt fra forskellige Sider, at Forsvarsplanen var i en overordentlig høi Grad trøstesløs. Dertil bemærker det ærede Medlem: „At der skulde ligge noget uventet Trøstesløst i denne Forsvarsplan, fortaar jeg ikke. Det Trøstesløse er Noget, vi have sagt os selv forud: vi ere et lille Land, der efter mennekelig Beregning ikke kan holde ud i Længden mod en overlegen Stormagt; men et Andet er at faae tydeligt og klart frem, hvad Krigsbestyrelsen mener om, hvorledes vi skulle ordne vore Kræfter efter Landets geografiske Bestaffenhed og vore Forhold iøvrigt til Værn for vort Land“. Hvad angaar Forsvaret af Sjælland, da billiger det ærede Medlem, at der i Sjælland anlægges en befæstet Plads, samt at Hensigten med en saadan Befæstning ene skal være at staae Sjælland for Brandstatning, at vi isaafald have et Punkt, hvor vi kunne holde Dannebrog heist saalænge som muligt. Iøvrigt billiger det ærede Medlem ogsaa den Grundtanke, hvorpaa Forsvarsplanen hviler, nemlig at holde Kræfterne samlede paa det Sted, hvor Landet efter Forholdets Natur i det Hele skal forsvares. Nu bliver det et Spørgsmaal: hvor er det Sted, hvor Kræfterne bør holdes sammen, og Landet særlig forsvares? Derom siger det ærede Medlem: Ogsaa i denne Henseende

er jeg af samme Anskuelse nu som før, og jeg deler den med min ærede Kollega for Præsto Amts 6te Valgtreds (Bojsen), at Sjælland er Danmarks naturlige Fæstning. Det ærede Medlem tilføjer dernæst: Det er mig ubegribeligt, hvorledes man kan give Patriotismen den Form, at man for at forsvare sit Land skal ordne sit Forsvar saaledes, at man Intet kan forsvare, ordne det saaledes, at man staar i Sjælland med 40 Procent, i Jhen med 20 Procent og i Sjælland med 40 Procent af Forsvarsstyrken. Saaledes have vi ikke baaret os ad tidligere. Da vort Lands Stilling var en anden, og da vi vare Herrer paa Søen, da sagde vi: Forsvaret ligger ikke i Kjøbenhavn eller paa Sjælland, men det ligger i Sjælland og Slesvig, og jeg veed ikke, at der var nogen dansk Mand, som fandt dette urigtigt. Man siger, at Sjælland og Jhen kunne vi dog ikke opgive. Nei, tilvisse, men Sjælland og Jhen skulle vi som Dele af vort Fædreland forsvare der, hvor der er Haab om, at vi kunne forsvare dem bedst, og det kunne vi efter den Stilling, vi have faaet, bedst gjøre paa Sjælland. Jeg har aldrig nogensinde forstaaet dette anderledes, end at vi fra vor Side have været enige med de Sagkyndige i, at Forholdene nu engang have ført dette med sig, saa at det maa forblive derved, og jeg har aldrig været i Tvivl om, at der, hvor Jæren er og skal afværiges, der skal Danmark forsvares. I 1659 blev Danmark forsvaret fra Kjøbenhavns Volde, og jeg tillader mig som jydsk Folkerepræsentant at være forvisset om, at jeg i, hvad jeg her har sagt, er i Overensstemmelse med Sydterne. Det var dengang. (Stemmer: Det er rigtigt endnu.) Det glæder mig, at man har den samme Anskuelse endnu, men saa er der jo ikke Spor af Forskjel mellem det ærede Medlems Anskuelse og den, der deles af de saakaldte militære Sagkyndige. Forjaaviddt ere vi fuldstændig enige. Og paa et andet Punkt er Enigheden ligeledes tilstede, og det er, naar det ærede Medlem endvidere udtalte, at Danmark skulde stille sig i et lige venligt Forhold til alle Magter, „for at vi kunde blive ude af den europæiske Koncert, hvorledes der end spilles“. Men saa komme vi til Uenigheden; men det er det Giendommelige ved denne Uenighed, at den er mere tilshyneladende end virkelig; det forbauser maaste det ærede Medlem, naar jeg siger dette. Det er angaaende Kjøbenhavns Befæstning. Hvad angaar Kjøbenhavns Søbefæstning, udtalte det ærede Medlem sig forleden Dag paa jelsomme Maade som i 1879. Han sagde: Kjøbenhavn er sikret mod et virksomt Bombardement fra Søiden. At dette